

HÒA BÌNH THƯƠNG LƯỢNG VỚI KẼ THÙ

Ngày 4-11-1995, thủ tướng Israel, ông Yitzhak Rabin, ngã gục dưới loạt đạn của một sinh viên cuồng tín Do-thái-giáo, Igal Amir, 27 tuổi.

Thời gian trôi qua nhưng khuôn mặt của vị chiến sĩ hòa bình vẫn còn sống động trong tâm khảm những người mơ ước và xây dựng hòa bình. Vào dịp lễ giỗ, Noa Ben Artzi-Pelossof - cháu ngoại cố thủ tướng - phác họa chân dung tinh thần của cố thủ tướng Yitzhak Rabin trong cuốn "Nhân danh sầu khổ và hy vọng". Noa Ben viết:

Tôi tin chắc chắn mỗi người dân Israel đều nhớ như in cái ngày ông Ngoại Yitzhak Rabin bị ám sát.. Ngày hôm đó, mặt trời chiếu sáng tươi vui như một ngày mùa xuân. Theo chương trình dự định, tối hôm đó, nơi công trường "Các Vị Vua Israel" ở trung tâm thủ đô Tel Aviv sẽ diễn ra cuộc mít-tinh nhằm mục đích ủng hộ tiến trình hòa bình tại Trung Đông và chống lại mọi hình thức bạo lực chính trị .. Khi được tin ông Ngoại sẽ có mặt tại buổi mít-tinh, toàn gia đình chúng tôi vô cùng hoan hỉ. Chúng tôi nghĩ rằng:

- Như thế, ông Ngoại sẽ thấy rõ có nhiều người dân Israel theo gót thủ tướng và yêu mến thủ tướng, cũng như tin tưởng nơi thủ tướng và nơi chính sách cai trị của thủ tướng!

Vào đầu tháng 6 năm 1992, khi trở thành thủ tướng Israel, Ngoại đã khơi dậy nơi chúng tôi niềm hy vọng hòa bình. Ngoại hứa sẽ chấm dứt mọi xây cất nhà cửa nơi vùng bị chiếm đóng để đưa dân tộc Palestine dần dần đến chỗ tự trị, tự quyết, tự cường. Ông Ngoại bắt tay thân hữu với tổ chức OLP. Ngay khi khởi đầu cuộc thương thuyết ngầm với OLP, tôi thấy Ngoại có gì đổi khác. Giờ thì tôi hiểu tại sao. Bởi lẽ nơi chính ông Ngoại, diễn ra cuộc tranh chấp nội tâm. Ông Ngoại phải bắt nhịp cầu nối kết giữa thái độ dè dặt nghi kỵ đối với người Ả-Rập và ước muốn sâu xa xây dựng hòa bình.

Dĩ nhiên trong gia đình, Ngoại không bao giờ đề cập đến các vấn đề chính trị. Nếu có dịp nói đến thì Ngoại chỉ nói thoáng qua. Nhưng bù lại, Ngoại hay hỏi chúng tôi về phản ứng của giới trẻ. Giới trẻ mong muốn gì và chờ đợi gì nơi giới chức chính trị??? Người trẻ nói gì, trao đổi gì với nhau nơi trường học, trong các quán giải khát và nơi đường phố??? Tóm lại, chính tương lai của giới trẻ khiến Ngoại bận tâm và ra sức chuẩn bị!

Ngày 13-9-1993 như hằn sâu trong trí nhớ của tôi. Đó là ngày thủ tướng Yitzhak Rabin (1922-1995) và chủ tịch Yasser Arafat (1929-2004) bắt tay nhau trước sự chứng kiến của toàn thế giới.. Người ta có cảm tưởng như toàn khối nặng đau khổ của Israel và những hành hạ dần vật xa xưa đè nặng trên đôi vai ông Ngoại. Đây không phải là điều dễ dàng đối với Ngoại. Làm sao một cựu chiến-binh lại có thể đặt niềm tin tưởng nơi một cựu khủng-bố? Nhưng ông Ngoại đã vượt thắng mọi nghi kỵ cùng thành kiến, bởi lẽ ông Ngoại vẫn thường lập đi lập lại câu nói:

- Hòa bình thương lượng với kẻ thù chứ không phải với bạn thân!

Vì những lý do chính trị và an ninh, chủ tịch Yasser Arafat không có mặt trong tang lễ của Ngoại. Ông chỉ kín đáo đến phân ưu với gia đình chúng tôi sau đó. Khi ông bước vào nhà, ông ôm hôn Bà Ngoại và Má, ba lần trên đầu, theo tập tục. Rồi ông cũng ôm hôn tôi ba lần trên đầu. Xong chúng tôi ngồi xuống. Tôi tò mò quan sát ông. "Kẻ thù" Arafat đang có mặt trong nhà chúng tôi! Nhưng rồi tôi thấy trước mắt mình hình ảnh của một người lịch thiệp, nhã nhặn và ăn nói tự nhiên! Tôi liền nhớ tới câu nói của Ngoại:

- Thì ra, xét cho cùng, ông Yasser Arafat cũng là một người tử tế!

Hy vọng rằng kỷ niệm của tôi về Ông Ngoại Yitzhak Rabin sẽ lay động tâm lòng những người trẻ. Hỡi các bạn trẻ Do Thái, Ả Rập cùng các

bạn trẻ khác, tôi mong các bạn nhớ rằng, ẩn sau con người chính trị, cố thủ tướng Israel Yitzhak Rabin là một người quy tắc, không ngừng tin tưởng rằng:

- Giấc mơ hòa bình cho vùng Trung Đông rồi sẽ được thực hiện!

Tôi cầu chúc Ông Ngoại trở thành mẫu người gợi hứng hoạt động xây dựng hòa bình cho các nhà chính trị khác!

... Vui đường nào khi thiên hạ bảo tôi: "Ta cùng trẩy lên đền thánh Chúa!" Và giờ đây, Giêrusalem hỡi, cửa nội thành, ta đã dừng chân. Giêrusalem khác nào đô thị được xây nên một khối vẹn toàn. Từng chi tộc, chi tộc của Chúa, trẩy hội lên đền ở nơi đây, để danh Chúa, họ cùng xưng tụng, như lệnh đã truyền cho Israel. Cũng nơi đó, đặt ngai xét xử, ngai vàng của vương triều Đavít. Hỡi nguyện chúc Giêrusalem được thái bình, rằng: "Chúc thân hữu của thành luôn thịnh đạt, tường trong lũy ngoài hằng yên ổn, lâu đài dinh thự mãi an ninh". Nghĩ tới anh em cùng là bạn hữu, tôi nói rằng: "Chúc thành đô an lạc". Nghĩ tới đền thánh Chúa, THIÊN CHÚA chúng ta thờ, tôi ước mong thành được hạnh phúc, hỡi thành đô (Thánh vịnh 122(121)).

("Reader's Digest SÉLECTION", Novembre/1996, trang 8-12)

Sr. Jean Berchmans Minh Nguyệt